

cházejícím od žalující firmy, se nápadně liší jak označením, tak obsahem od označení a obsahu říšsko-německého původu, nevzal za prokázáno, že by mohlo u jakéhokoliv kupujícího vzniknouti vůbec zdání, že součástky v krabičkách říšsko-německého původu pocházejí od žalující firmy. Rozsudek — a stejně i znalecký posudek, jehož se rozsudek dovolává, vychází zřejmě z nesprávného zákonného pojetí otázky šálivosti obojího označení, neboť p o r o v n á v á podrobně krabičky i obsah obojího zboží, nepřihlíží však k jedině správnému zákonnému pojetí šálivosti obojího označení, totiž k c e l k o v é m u d o j m u známky na o b y č e j n é h o kupujícího při o b y č e j n é pozornosti a nebere v úvahu, že známky chráněné jsou známkami čistě slovními, že ve známkách zboží říšskoněmeckého původu bylo použito týchž slov s několika slovními přídávky, že kupující kupuje po paměti a požaduje zboží chráněné slovní známkou jmenováním nebo hledáním slova známkového a že, vidí-li toto slovo na zboží požadovaném v ý z n a č n ě, může býti sveden k předpokladu, že výrobek pochází právě z výroby, jejímž označením tato známka jest. Ve směru subjektivním vyloučil rozsudek přímý úmysl na straně obžalovaného, neuznav za prokázáno, že obžalovaný věděl, že žalující firma má nože (žabky) chráněny známkou »C«, »O« a »D«. Zmateční stížnost nevytýká rozsudku v tomto bodu zmatku po rozumu formelně právního důvodu zmatečnosti dle čís. 5 Šu 281 tr. ř., s hlediska hmotněprávního zmatku čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. vytýká však, a to plným právem, že rozsudek neřešil po zákonu otázky t. zv. dolus eventualis. V tomto směru dlužno uvážiti toto: Ze slova »vědomě« (wissentlich) Šu 23 o ochraně známek vychází na jevo, že trestný čin v tomto Šu upravený, není činem kulposním, nýbrž dolosním. Nemůže býti pochyby, že dolosní přivodění protiprávního výsledku jest přičítati nejen tehdy, pokládá-li jej pachatel za jistý, nýbrž i tehdy, pokládá-li jej za možný, v tomto případě ovšem za předpokladu, že by pachatele nebylo drželo od spáchání trestného činu ani to, že se dá předvidati, že výsledek určitě (jistě) se dostaví. Netřeba tedy, by pachatel věděl, že známka jest chráněna (dolus directus), stačí, pokládá-li okolnost tuto z a m o ž n o u, dlužno-li ovšem předpokládati, že by ho od spáchání činu nebyla odvrátila ani jistota, že známka jest chráněna pro jiného a ve své vůli počítá s touto možností tak, že se rozhodne také eventuálně chráněné známky protiprávně užívat. V tomto směru schází však v rozsudku jakékoliv řešení, rozsudek spokojuje se pouze s tím, že uvádí, že obžalovanému nelze přičítati ani dolus eventualis z důvodů uvedených v dalším odstavci, kteréžto odůvodnění však s touto otázkou nijak nesouvisí a jí se netýká.

Čís. 1108.

Ochrana známek (zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.).

Otázka, zda jsou si obě známky šálivě podobny, jest t. zv. quaestio mixta. Rozhoduje tu celkový dojem, jež na kupujícího při obyčejné pozornosti činí známka (nikoliv zboží). Rozdíly ve zboží mohou přicházeti v úvahu pouze potud, pokud s ochrannou známkou samou splývají

v jeden celek. Při známkách kombinovaných dlužno uvážiti, zda a která ze součástí (zda slovo či obraz) převládá.

Účelem zákona jest chrániti především majitele známky.

(Rozh. ze dne 10. února 1923, Kr I 1167/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 30. ledna 1922, jímž byl obžalovaný podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin dle §u 23 a 25 zákona ze dne 6. ledna 1890 čís. 19 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti soukromého obžalobce, pokud uplatňuje zmatek čís. 9 a) §u 281 tr. ř., nelze upřítí oprávnění. Otázka, zda jsou si dvě známky šálivě podobny, není otázkou čistě právní, není však také otázkou výhradně skutkovou, nýbrž jest tak zvanou quaestio mixta. Výrok nalézacího soudu v tomto směru není tedy ryzím zjištěním skutkovým, nýbrž na určitých okolnostech skutkových spočívajícím úsudkem, vycházejícím spolu z právního pojetí pojmu šálivosti, a může mu tedy býti odporováno dokazováním, že toto právní hledisko jakožto důležitá složka úsudku soudu nalézacího a ovšem pak i výrok sám jsou pochybeny. Zmíněné již právní hledisko, jež po zákonu dlužno zaujímati při řešení otázky šálivosti, vychází z potřeby obchodu, by výlučnost a tudíž i ochrana práva na užívání známky nebyla omezována pouze na taková neoprávněná napodobení chráněné známky, jež se s ní kryjí, nýbrž, aby přípustná byla také při reprodukci, obsahující změny a rozdíly proti známce chráněné, ač jen po jistou hranici, jež sahá tak daleko, jako nebezpečí, že kupující označení pozmeněné zamění za žádanou jím známku chráněnou, poněvadž prakticky změna nešla tak daleko, by označení nevyvolávalo již téhož účinku charakterisace zboží, jakého bylo dosaženo známkou samou. Při tom však zákon nechce v této ochraně práv majitele známky jíti tak daleko, že by vůbec nepřikládal váhy stupni pozornosti na straně kupujícího. Hledě k praktickým potřebám obchodu, představuje si totiž nejčastějším případ, že obyčejný kupující kupuje po paměti, v níž utkvěly mu charakteristické znaky celkového dojmu známky, nemaje po ruce původního zboží, opatřeného chráněnou známkou, a že proto musil by vynaložiti kromobyčejnou pozornost, aby po případě objevil rozdíly mezi zbožím, opatřeným chráněnou známkou, a mezi nabízeným mu zbožím původu jiného, zvláště nemá-li předem příčiny k nedůvěře v jeho pravost. Takové mimořádné pozornosti na straně kupujícího zákon nevyžaduje; činí měřítkem šálivosti, zaměnitelnosti obojího označení, dojem, jež o z n a ě n í zboží vyvolává v o b y č e j n é m k u p u j í c í m, pokud kupuje podle známky, při o b y č e j n é j e h o p o z o r n o s t i. Shora již se bylo toho dotčeno, že se předpokládá, že kupujícímu zůstal v paměti pouze celkový dojem známky. Než i známka zboží mu nabízeného působí na kupujícího pře-

dem dojmem celkovým. Není-li tento celkový dojem známky zboží nabízeného tak rozdílným od celkového dojmu známky chráněné, by mohl býti obyčejným kupujícím již za obyčejné pozornosti rozeznán, dlužno uznati, že bylo vsaženo do výlučných práv na chráněnou známku. Nejde tedy na shodách, ale ani ne na rozdílnostech v p o d r o b n o s t e c h, rozhoduje c e l k o v ý d o j e m, jenž pro seskupení součástí známky může se shodovati přes jednotlivé rozdílnosti, jako naopak může býti různým přes jednotlivé shody. Při známce v ý l u č n ě o b r a z c o v é bude pro kupujícího směrodatnou k r e s b a, tudíž d o j e m f i g u r a t i v n í, při známce v ý l u č n ě s l o v n í nejen grafické znázornění slova, nýbrž i jeho z v u k o v ý d o j e m a v ý z n a m. — Při z n á m k á c h k o m b i n o v a n ý c h, t. j. takových, při nichž část jest vyjádřena ve slovech a část jest obrazcová, dlužno uvážiti, z d a a k t e r á z o b o u s o u č á s t í, s l o v o č i o b r a z p ř e v l á d á ve známce a tím převládá i v dojmu a v paměti pozorovatelově. Kupující, v jehož paměti převládá část slovní, bude požadovati zboží chráněné takovou známkou, j m e n o v á n í m s l o v a z n á m k o v é h o. Myslitelný jsou dále i případy, že kupující všimne si pouze součásti slovní, že ani nikdy chráněné známky neviděl, že mu je známa část slovní pouze z doslechu a že podle slova kupuje zboží. Vidí-li pak toto slovo na požadovaném zboží umístěno význačně, může býti nakloněn předpokládati, že výrobek pochází právě z výroby, jejímž označením jest tato známka. S tohoto právního hlediska nalézací soud tento případ vůbec neposuzoval, ačkoliv zjistil, že chráněná známka soukromého obžalobce jest známkou kombinovanou, a známka, již obžalovaný používá, čistě slovní. Nalézací soud nezjistil, která z obou součástí, zda slovo či obraz, převládá ve chráněné kombinované známce soukromého obžalobce a tím převládá i v dojmu a v paměti pozorovatelově, okolností těchto a shora naznačených, z nich vyplývajících důsledků pro pojem šálivosti, nevzal v úvahu a jest proto právní hledisko, z něhož vycházel při řešení otázky, zda jsou si známky šálivě podobny čili nic, právně pochybeno. Ačkoliv nalézací soud, jak právě dovedeno, ve výroku o podobnosti známek vycházel z nesprávného základního pojetí zákona, vytyčuje rozsudek celou řadu okolností, jež při řešení této otázky nepřicházejí v úvahu, po případech jsou právně pochybeny. Nalézací soud vychází z nesprávného právního názoru, že zákonem o ochraně známek chráněn jest k u p u j í c í. Z počátečních slov ustanovení §u 2 citovaného zákona: »Wer sich das A r b e i t s r e c h t z u m G e b r a u c h e e i n e r M a r k e s i c h e r n w i l l«, jakož i z ustanovení §u 26 až 29 tohoto zákona, kde důsledně se mluví o poškozeném (der Verletzte), jímž jest ten, komu přísluší výlučné právo užívati známky, vychází však na jevo, že účelem tohoto zákona jest především ochrana m a j i t e l e z n á m k y před cizí nekalou soutěží, a že teprve v druhé řadě přichází v úvahu zájem kupujícího, by dostal zboží, jež podle známky kupuje. Nalézací soud správně sice uvádí v rozsudku ve třetím odstavci od konce, že podle stálé judikatury jest rozhodným c e l k o v ý d o j e m z n á m k y, než nalézací soud se neřídí tímto právním hlediskem, neboť v předchozích odstavcích důsledně mluví o rozdílech »zboží«, »preparátů«, »porovnává oba preparáty« a základní myšlenku §u 23 cit. zákona vidí — ovšem nesprávně — v tom, že obojí

zboží se tak nepatrně od sebe liší, že rozdíl by mohl býti upozorován obyčejným kupujícím v úvahu přicházejícího zboží jen vynaložením obzvláštní pozornosti. Na tom však nesejde, neboť, jak shora bylo dovoďeno, otázku zaměnitelnosti obojího označení a šálivosti označení řešiti jest pod zorným úhlem celkového dojmu nikoli zboží, nýbrž známky na obyčejného kupujícího při obyčejné pozornosti. Rozsudek porovnává oba preparáty a na základě tohoto porovnání vytyčuje celou řadu rozdílů v podrobnostech, nikoli však rozdílů ve známkách, nýbrž rozdílů ve výpravě obou preparátů, ve velikosti použitých lahví, v barvách vignet, v obalech, v uvedení jmen výrobců obou preparátů a poukazuje dále k tomu, že preparát obžalobce označen jest jako »Honig — Leberthran Emulsion« a preparát obžalovaného jako »Leberthran-Emulsion mit Kalkzusatz«. Rozsudek zjevně stojí tu opět na nesprávném zákonném pojetí otázky šálivosti obojího označení, neboť nepřihlíží k celkovému dojmu známek, nýbrž zboží. Uvedené rozdíly mohou snad přicházeti v úvahu pro dojem celkový jen potud, pokud s ochrannou známkou samou splývá jí v jeden celek. Zjistí-li se však, že v kombinované známce obžalobce převládá část slovní, pak ovšem tyto okolnosti, na něž nalézací soud klade váhu, jsou nerozhodny, poněvadž kupující po případě zná pouze chráněné slovo, a jmenováním známkového slova požaduje zboží.

Čís. 1109.

Ohledně místností, společných několika nájemníkům, posuzuje se bezprávnost násilného vniknutí do oněch místností (§ 83 tr. zák.) s hlediska spoluoprávněného, proti němuž jest násilné vniknutí namířeno.

(Rozh. ze dne 10. února 1923, Kr II 58/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 1. října 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §u 83 první věty tr. zák., — mimo jiné z těchto

důvodů:

Nalézací soud zjistil, že několik obžalovaných, správně stěžovatel a několik jiných nezjištěných hochů, vniklo za křiku do síně školy, nalézající se v soukromém domě, že povykovali v domě, že doráželi na učitele Z-a a že rozpráhli se na něho (ohrožovali ho) holemi, které někteří z nich měli v ruce. Nalézací soud zjišťuje dále, že netoliko stěžovatel, nýbrž i jiní hoši, vniknuvši do síně, učinili tak ve vzájemném dorozumění v úmyslu, by rušili vyučování. Stížnost uplatňuje dle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř., že stěžovatelova činnost, jak je zjištěna v rozhodovacích důvodech, nezakládá ani zločinu, ani jiného činu před soud příslušejícího. Nedovozuje sice přesně, z kterých úvah má právní pořadí nalézacího soudu za mylné, poukazuje však přece k tomu, že